

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

AVRUPA İNSAN HAKLARI MAHKEMESİ

İKİNCİ BÖLÜM

KABUL EDİLEBİLİRLİK HAKKINDA KARAR

Başvuru No: 10150/10

İbrahim Halil BEYHAN / TÜRKİYE

Başkan

Valeriu Grițco,

Hâkimler

Arnfinn Bårdsen,

Peeter Roosma,

ve *Bölüm Yazı İşleri Müdür Yardımcısı* Hasan Bakırcı'nın katılımıyla 26 Mayıs 2020 tarihinde Komite hâlinde toplanan Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (İkinci Bölüm),

27 Ocak 2010 tarihinde yapılan yukarıda anılan başvuruyu göz önüne alarak,

Davalı Hükümet tarafından ibraz edilen görüşleri ve bu görüşlere cevaben başvuran tarafından ibraz edilen görüşleri dikkate alarak,

Gerçekleştirilen müzakerelerin sonucunda aşağıdaki kararı vermiştir:

OLAYLAR

1. Başvuran İbrahim Halil Beyhan, 1968 doğumlu bir Türk vatandaşı olup, İstanbul'da ikamet etmektedir. Başvuran, Mahkeme önünde İstanbul Barosuna bağlı Avukat I. Kadirhan Peker tarafından temsil edilmiştir.

© T.C. Adalet Bakanlığı, 2020. Bu gayri resmi çeviri, Adalet Bakanlığı, İnsan Hakları Dairesi Başkanlığı tarafından yapılmış olup; Mahkeme açısından bağlayıcılığı bulunmamaktadır. Bu çeviri, davanın adının tam olarak belirtilmiş olması ve yukarıdaki telif hakkı bilgisiyle beraber olması koşulu ile Adalet Bakanlığı, İnsan Hakları Dairesi Başkanlığına atıfta bulunmak suretiyle ticari olmayan amaçlarla alıntılanabilir.

2. Türk Hükümeti (“Hükümet”) kendi görevlisi tarafından temsil edilmiştir.

3. Dava konusu olaylar, taraflarca ileri sürüldüğü şekliyle, aşağıdaki gibi özetlenebilir:

A. Kaza ve sürücü aleyhindeki ceza yargılamaları

4. 2 Aralık 2006 tarihinde başvuranın, bir çocuk parkının yanındaki caddede arkadaşlarıyla oyun oynayan 9 yaşındaki oğlu geri manevra yapan bir kamyonun altında kalmıştır. Başvuranın oğlu olay yerinde hayatını kaybetmiştir.

5. Olayın ardından, trafik kaza tutanağı hazırlamaları için olay yerine çağrılan polis memurları, olay yerinin bir krokisini çizmiş ve 3 rapor yazmışlardır. Söz konusu belgelere göre, polis olay yerine vardığında başvuranın oğlu çoktan ölmüştür ve Cumhuriyet savcısının telefonla verdiği talimatlar üzerine, cenaze, beden muayenesi için hastaneye gönderilmiştir. Polis memurları ayrıca, yolun bir tarafında çocuk parkının diğer tarafında ise hiçbir yol işareti veya uyarı bulunmayan inşaat alanı girişinin bulunduğunu belirtmişlerdir. Kaza raporunda, kamyon sürücüsünün %90 oranında kusurlu olduğu kaydedilmiştir.

6. Aynı gün, Cumhuriyet savcısı huzurunda, ceset üzerinde ölü muayenesi işlemi yapılmıştır. Kesin ölüm sebebinin tespit edilebilmesi için tam otopsinin yapılması amacıyla cesedin Adli Tıp Kurumuna gönderilmesine karar verilmiştir.

7. 3 Aralık 2006 tarihinde tam otopsi yapılmış ve 12 Ocak 2007 tarihli nihai rapora göre, ölüm nedeninin, kafatası kırıkları, çok sayıda pelvis, falanks (parmak kemiği) ve kot (kaburga) kırığından kaynaklanan genel vücut travması ile beyin kanaması ve beyin doku harabiyeti olduğu belirtilmiştir.

8. Gaziosmanpaşa Cumhuriyet Savcısı, 3 Aralık 2006 tarihinde kazaya ilişkin bir soruşturma başlatmış ve kamyon sürücüsünün tutuklanmasını talep etmiştir. Aynı gün sürücü, Gaziosmanpaşa Sulh Ceza Mahkemesi önüne çıkarılmıştır. Kamyon sürücüsü, ifadesinde, diğer araca yol vermek için geri manevra yapması gerektiği sırada bir inşaat alanına inşaat atığı taşıdığını açıklamıştır. Sürücü, aynaları kontrol ettiğini, geri vites ikaz sesini açtığını fakat kamyonun arkasında duran çocuğu görmediğini hatırlamıştır. Sulh Ceza Mahkemesi, sürücünün ifadesini aldıktan sonra, sürücüyü tutuklamamaya karar vermiştir.

9. Cumhuriyet Savcısı, 22 Mayıs 2007 tarihinde, kamyon sürücüsünü, Ceza Kanunu'nun 85. maddesi kapsamında, tedbirsizlik ve ihmalkârlıkla ölüme sebebiyet vermekten suçlayarak, sürücü aleyhinde Gaziosmanpaşa Ceza Mahkemesi nezdinde ceza yargılaması başlatmıştır. Başvuran, ceza yargılamasına taraf sıfatıyla müdahil olmuştur.

10. Sürücü aleyhindeki ceza davası derdestken başvuran ayrıca sürücünün çalıştığı inşaat şirketi hakkında Cumhuriyet savcısına suç duyurusunda bulunmuştur. Başvuran, inşaat şirketinin, inşaat atığı taşımak için gerekli izne sahip olmadığını iddia etmiştir. Cumhuriyet savcısı, 19 Mart 2009 tarihinde, inşaat şirketi hakkında kovuşturmaya yer olmadığına dair karar vermiştir. Başvuranın bu karara yaptığı itiraz, İstanbul Ağır Ceza Mahkemesi tarafından 15 Temmuz 2009 tarihinde reddedilmiştir.

11. 29 Kasım 2011 tarihinde başvuran, Gaziosmanpaşa Cumhuriyet Savcısına bu kez, İstanbul Büyükşehir Belediyesi tarafından taşkından korunma planının bir parçası olarak başlatılan ve askeri bir bölgenin sınırları içerisinde bulunan nehir yatağındaki inşaat çalışmasına dâhil olan taraflar aleyhinde suç duyurusunda bulunmuştur. Söz konusu suç duyurusu, İstanbul Büyükşehir Belediyesi, İstanbul Su ve Kanalizasyon İdaresi (İSKİ), inşaattan sorumlu asıl şirket olan MCC Konsorsiyumu ve Kara Kuvvetleri 66. Tugay Komutanlığı aleyhinde yapılmıştır. Cumhuriyet savcısı, 18 Aralık 2012 tarihinde, söz konusu kazaya doğrudan karışan sürücü aleyhindeki,

derdest olan ceza yargılamasına atıfta bulunarak kovuşturmayaya yer olmadığına dair karar vermiştir. Başvuranın bu karara yaptığı itiraz İstanbul Ağır Ceza Mahkemesi tarafından 20 Mart 2012 tarihinde reddedilmiştir.

12. Gaziosmanpaşa Ceza Mahkemesi, 18 Nisan 2012 tarihinde, sürücüye atılı suçları sabit bulmuş ve sürücüyü bir yıl sekiz ay hapis cezasına mahkûm etmiştir. Mahkeme, sürücünün pişmanlığını dile getirdiğini ve yargılamalar esnasındaki iyi hâlini göz önünde bulundurarak, sanık sürücünün cezasının infazının ertelenmesine karar vermiştir.

13. Yargıtay, 2 Aralık 2013 tarihinde, sanık sürücüye daha ağır bir ceza verilmiş olması gerektiğini değerlendirerek ilk derece mahkemesinin kararını bozmuştur.

14. Gaziosmanpaşa Ceza Mahkemesi, 21 Mayıs 2014 tarihinde, görevsizlik kararı vermiş ve dosyayı İstanbul Ağır Ceza Mahkemesine sevk etmiştir.

15. İstanbul Ağır Ceza Mahkemesi, 14 Ekim 2014 tarihinde sürücüye atılı suçu sabit bulmuş ve onu 5 yıl hapis cezasına mahkûm etmiştir. Daha sonra mahkeme, hapis cezasını, 36.500 Türk lirası miktarında para cezasına çevirmiş ve sürücünün bir yıl süre ile ehliyetine el konulmasına karar vermiştir.

16. Yargıtay, 31 Mart 2016 tarihinde, İstanbul Ağır Ceza Mahkemesinin kararını onamıştır.

17. Başvuran, 12 Haziran 2016 tarihinde, Anayasa Mahkemesine bireysel başvuruda bulunmuştur.

18. Anayasa Mahkemesi, 14 Aralık 2016 tarihinde, dava dosyasında, sanık sürücü hakkındaki ceza soruşturmasının ve ardından başlatılan ceza yargılamasının etkili veya yeterli olmadığı sonucu çıkarılmasına sebep olacak herhangi bir unsurun bulunmadığına karar vererek başvuruyu reddetmiştir. Anayasa Mahkemesi, başvuranın, sürücünün işveren şirketi ve olaydan sorumlu olduklarını düşündüğü diğer kurumlar aleyhinde yargılamaların başlatılmadığı hususundaki şikâyetine ilişkin olarak,

başvuran söz konusu üçüncü taraflar aleyhinde tazminat davası açmadığından dolayı iç hukuk yollarının tüketilmediğine ve bu sebeple başvurunun bu kısmının kabul edilemez olduğuna karar vermiştir.

B. Tazminat davası

19. Başvuran, İstanbul Büyükşehir Belediyesinin, taşkından korunma planının bir parçası olarak, askeri bir alanın sınırları içerisinde bulunan nehir yatağında inşaat çalışması başlattığını ve oğlunun üzerinden geçerek ölümüne neden olan kamyonun bu inşaat çalışmasında kullanıldığını iddia etmiştir. Başvuran ayrıca, gerekli izinlerin temin edilmediğini iddia etmiştir. Bu bilgiye dayanarak, 2017 yılında başvuran kazaya karıştığı iddia edilen ilgili kurumlar aleyhine birçok tazminat davası açmıştır. Yargılamalar esnasında, başvuran tüm beyanlarını yerel mahkemelerin dikkatine sunmuştur. İstanbul Büyükşehir Belediyesi, Savunma Bakanlığı ve işi yürüten asıl inşaat şirketinin aleyhine açılan tüm davalar, ilgili bilgi ve belgeler incelendikten sonra, mahkemeler tarafından reddedilmiştir. Mahkemeler, kaza ve inşaat çalışması arasında bir bağlantı bulunmadığına ve kazadan sorumlu olan tek kişinin, geri manevra yaparken gerekli güvenlik önlemlerini almadığından dolayı sürücü olduğuna karar vermiştir.

20. Başvuran ayrıca hem maddi hem de manevi tazminat talep ederek, sürücü, söz konusu aracın sahibi olan şirket ve sigorta şirketi aleyhinde tazminat davası açmıştır. Gaziosmanpaşa Asliye Hukuk Mahkemesi, 8 Ekim 2013 tarihinde kararını vermiştir. Mahkeme, maddi tazminata ilişkin olarak, sigorta şirketi tarafından hâlihazırda başvurana ödenen yüklü miktardaki tazminatı göz önünde bulundurmuş ve kaza tarihinden itibaren işleyecek faizle birlikte, başvurana maddi tazminat olarak 1.086,98 Türk lirası ödenmesine hükmetmiştir. Mahkeme, manevi tazminata ilişkin olarak, başvurana toplamda 47.500 Türk lirası (söz konusu tarihte, yaklaşık 18.300 avro) ödenmesine karar vermiştir. Sürücü ve işveren şirketin söz

konusu miktardan, müteselsilen ve müştereken sorumlu oldukları belirtilmiştir. Bu karar, 12 Mayıs 2014 tarihinde Yargıtay tarafından onanmış ve başvuranın karar düzeltme talebi, 16 Şubat 2015 tarihinde reddedilmiştir.

21. Başvurana göre, sürücü acz hâlinde olduğu ve söz konusu kamyonu sahip olan şirket tasfiye edildiğinden dolayı 8 Ekim 2013 tarihli kararı icra edememiştir.

22. Başvuran, söz konusu tazminat davalarının adilliğine ilişkin veya verilen kararın icra edilmemesine ilişkin Anayasa Mahkemesine bireysel başvuruda bulunmamıştır.

ŞİKÂYET

23. Başvuran Sözleşme'nin 2, 6 ve 13. maddeleri kapsamında oğlunun hayatını kaybettiği kazanın koşullarına ilişkin soruşturmanın etkili olmadığı hususunda şikâyette bulunmuştur. Başvuran, ceza soruşturmasında eksiklikler olduğunu, yerel mahkemeler tarafından hükmedilen tazminat kararının icra edilmediğini ve ulusal mahkemelerin, inşaat çalışmasının tarafları olan İstanbul Büyükşehir Belediyesi, İstanbul Su ve Kanalizasyon İdaresi (İSKİ), özel bir şirket olan MCC Konsorsiyumu ve Savunma Bakanlığının söz konusu kazaya ilişkin herhangi bir sorumlulukları olmadığına karar vererek dava konusu olayların yorumlanmasında hata yaptıklarını iddia etmiştir.

HUKUKİ DEĞERLENDİRME

24. Başvuran, oğlunun ölümünün ardından yapılan soruşturmanın etkili olmadığı hususunda şikâyette bulunmuştur. Başvuran ilk olarak, sürücü aleyhinde açılan ceza yargılamasında eksiklikler olduğunu iddia etmiştir. Başvuran ayrıca, yerel mahkemelerin söz konusu olayı sadece basit bir trafik kazası olarak gördüklerini ve kanuna aykırı olduğu iddia edilen inşaat

ile oğluna çarpan kamyon arasındaki bağlantıyı kuramadıklarını öne sürmüştür.

25. Hükümet bu iddialara itiraz etmiştir.

26. Mahkeme, ilk olarak, başvuranın şikâyetlerinin yalnızca Sözleşme'nin 2. maddesi kapsamında incelenmesi gerektiğini kaydetmektedir. Sözleşme'nin ilgili kısmı aşağıdaki gibidir:

“1. Herkesin yaşam hakkı yasayla korunur. (...)”.

27. Hükümet ilk olarak, başvurunun, Sözleşme'nin 35. maddesi kapsamında, konu bakımından bağdaşmazlık gerekçesiyle kabul edilemez olduğuna karar verilmesi gerektiğini iddia etmiştir. Hükümet bu bağlamda, mevcut davanın yaşam hakkının kasıtlı olarak ihlalini içermediğini ve başvurana, tazminat davasıyla, yeterli tazmin sağlandığını iddia etmiştir (bk. yukarıda 20. paragraf). Bu bağlamda Hükümet ayrıca, sürücü aleyhindeki ceza yargılamasına atıfta bulunmuş ve sürücünün, yerel mahkemeler tarafından suçlu bulunduğunu hatırlatmıştır. İkinci olarak, Hükümet, başvuranın, ilgili tazminat davalarının ardından Anayasa Mahkemesine başvurmamasından dolayı iç hukuk yollarını tüketmediğini ileri sürmüştür.

28. Mahkeme ilk olarak, başvuru, aşağıda belirtilen sebeplerle her hâlükârda kabul edilemez olduğundan dolayı Hükümetin, konu bakımından bağdaşmazlığa ilişkin itirazını incelemeye gerek olmadığını değerlendirmektedir.

1. Genel ilkeler

29. Mahkeme, Sözleşme'nin en temel hükümlerden biri olan ve aynı zamanda, Avrupa Konseyini oluşturan demokratik toplumların temel değerlerinden birini güvence altına alan 2. maddenin ilk cümlesinin Devleti sadece, yaşamı “kasten” sona erdirmekten kaçınmayı değil, aynı zamanda yargı yetkisi içinde olan kişilerin yaşamlarını korumak için uygun tedbirleri almayı gerektirdiğini hatırlatmaktadır. Esasa ilişkin bu pozitif yükümlülük,

Devletin, yaşama hakkını tehdit eden unsurlarla ilgili etkili bir caydırma mekanizması sağlayan yasal ve idari bir çerçeve oluşturulmasına ilişkin öncelikli görevini yerine getirmesini gerektirmektedir. İkinci olarak, belirli bir bireyi diğer bireyden korumak için önleyici operasyonel tedbirler almaları yönünde esasa ilişkin pozitif bir yükümlülük de bulunmaktadır. Mahkeme, bu tür bir yükümlülüğün, yetkililere imkânsız veya orantısız bir yük yüklemeyecek şekilde yorumlanması gerektiğine hükmetmiştir. Hayata yönelik iddia edilen her tehlike, yetkililere Sözleşme bakımından, söz konusu tehlikenin gerçekleşmesini önlemek için operasyonel tedbirler alma zorunluluğu getirmemektedir. Bu pozitif yükümlülüğün ortaya çıkması için, yetkililerin belirli bir kişi veya kişilerin hayatının üçüncü kişilerin cezai davranışları nedeniyle gerçek ve yakın tehlike altında olduğunu bildikleri veya bilmeleri gerektiği ve makul bir şekilde değerlendirildiğinde yetkileri kapsamında bu tehlikeyi önlemek için beklenebilecek tedbirleri almadıklarının tespit edilmesi gerekmektedir. Üçüncü olarak, Mahkeme, Devletin, yaşam hakkını güvence altına alma görevinin sadece bu maddi pozitif yükümlülükleri değil, fakat aynı zamanda ölüm hâlinde, etkili bağımsız bir yargı sistemine sahip olmaya ilişkin usuli pozitif yükümlülüğü de kapsadığının değerlendirilmesi gerektiğini hatırlatmaktadır. Bu tür bir sistem, koşullara göre değişiklik gösterebilir. Ancak bahse konu sistem, olayları ivedilikle tespit edebilmeli, kusuru olan kişileri sorumlu tutabilmeli ve mağdura uygun tazmin imkânı sunabilmelidir. Söz konusu usuli yükümlülük, Devletin, ölümden esas yönünden sorumlu olup olmadığının tespit edilmesine bağlı değildir fakat ayrı ve özerk bir yükümlülük teşkil etmektedir. Bu usuli yükümlülük, bireylerin güç kullanımı sonucunda öldürülmesi hâlinde etkin, resmi bir soruşturma yürütme yükümlülüğünü zorunlu kılmaktadır fakat bu, bir bireyin öldürüldüğü kazalara da uygulanabilir. Bu bağlamda Mahkeme, 2. maddenin, özellikle doğrudan mağdurun öldüğü trafik kazaları olmak üzere kazalar bağlamında eşit

derecede uygulanabilir olduğuna karar vermiştir (bk. *Nicolae Virgiliu Tănase/Romanya* [BD], no. 41720/13, §§ 134-138, 25 Haziran 2019).

2. *Somut davada genel ilkelerin uygulanması*

30. Mahkeme, somut davada, ulusal yargı makamlarının, kazaya, gerekli güvenlik önlemlerini almayan ve geri manevra yaparken başvuranın dokuz yaşındaki oğlunu ezip öldüren sürücünün ihmalkârlığının sebep olduğunu ve bu durumun kasıtlı olmadığını tespit ettiklerini kaydetmektedir. Mahkemenin, başvuranın itiraz etmediği bu tespitten ayrılmasını gerektirecek herhangi bir sebep bulunmamaktadır.

31. Başvuran, oğlunun ölümünün ardından yürütülen soruşturmanın etkililiğine ilişkin şikâyette bulunmuştur. Bu bağlamda başvuran ilk olarak, sürücü aleyhindeki ceza yargılamasında bazı eksiklikler olduğunu, sürücü ve sürücünün işvereni aleyhindeki tazminat davalarının adil olmadığını ve ulusal mahkemelerin, başvuranın kazadan sorumlu tuttuğu kurumlara karşı başlatılan yargılamalarda dava konusu olaylara ilişkin değerlendirmelerinde hata yaptığını iddia etmiştir. Bu bağlamda başvuran, sürücünün, askeri bir bölgenin sınırları içerisinde yer alan nehir yatağındaki inşaatın atığını taşıdığını ve bu çalışmanın İstanbul Büyükşehir Belediyesi tarafından ve özel bir şirket olan MCC Konsorsiyumu aracılığıyla İstanbul Su ve Kanalizasyon İdaresi (İSKİ) tarafından yürütüldüğünü öne sürmüştür. Başvuran, söz konusu inşaatın gerekli izinlere sahip olmadığını ve kamyonun oğlunun öldürüldüğü yolda kullanılmaması gerektiğini iddia etmiştir.

32. Dolayısıyla Mahkemeden, yerel makamların başvuranın oğlunun ölümüne ilişkin etkili bir soruşturma yürütüp yürütmediğini belirlemek için başvuranın üç kısımdan oluşan iddialarını incelemesi talep edilmektedir. İlk olarak, sürücü hakkındaki ceza yargılamasına ilişkin olarak, dava dosyasında Mahkemenin, sanık sürücü hakkındaki ceza soruşturmasının ve ardında gelen ceza yargılamasının etkili veya yeterli olmadığı sonucuna

varmasına neden olacak herhangi bir unsurun olmadığı görülmektedir. Bu bağlamda Mahkeme, kazadan hemen sonra, ilgili tüm adli delillerin toplandığını, başvuranın ceza yargılamasına katılan taraf olarak müdahil olabildiğini, tüm yerel mahkeme kararlarına itiraz edebildiğini ve argümanlarını öne sürebildiğini gözlemlemektedir. Yerel mahkemeler, davaya ilişkin kapsamlı bir inceleme yapmışlardır ve sürücünün, dikkatsizlik ve ihmalkârlıktan dolayı ölüme sebebiyet vermekten suçlu olduğu sonucuna varmışlardır. Dolayısıyla Mahkeme, başvuranın, ceza yargılamasında, iç hukuk yargılamasının yürütülmesine ilişkin şikâyetlerinin kanıtlanmadığının ve açıkça dayanaktan yoksun olduğunun beyan edilmesi gerektiğini değerlendirmektedir.

33. İkinci olarak, sürücü ve sürücünün işvereni aleyhinde açılan tazminat davalarına ilişkin olarak, Mahkeme, başvuranın 8 Ekim 2013 tarihli kararı icra edememesinin üzücü olduğunu kabul ederken, bu bağlamda, Hükümetin, iç hukuk yollarının tüketilmediğine ilişkin ön itirazında bulunduğunu hatırlatmaktadır (bk. yukarıda 27. paragraf). Mahkeme, Anayasa Mahkemesi nezdindeki hukuk yolunun, ilke olarak, 23 Eylül 2012 tarihinden sonra kesinleşen tüm kararlar hususunda, Sözleşme tarafından korunan hak ve özgürlüklere ilişkin ihlallere yönelik doğrudan ve hızlı bir telafi sağladığını belirten yerleşik içtihadını hatırlatmaktadır (*Uzun/Türkiye* (k.k.), no. 10755/13, §§ 68 71, 30 Nisan 2013). Buna göre başvuranın, Anayasa Mahkemesi nezdinde, hukuk yolundan faydalanmış olması gerekirdi ve dolayısıyla, iç hukuk yolları tüketilmediğinden dolayı başvurunun bu kısmı kabul edilemezdir.

34. Üçüncü olarak, başvuranın, ulusal mahkemelerin, ilgili kurumlar aleyhinde başlatılan yargılamalarda dava konusu olaylar ile ilgili değerlendirmelerinde hata yaptıkları iddiasına ilişkin olarak, Mahkeme ilk olarak, başvuranın, tazminat davalarının reddedilmesinin ardından Anayasa Mahkemesi nezdinde hukuk yolundan faydalanmadığını da kaydetmektedir. Ayrıca, başvuran İstanbul Büyükşehir Belediyesi, İstanbul Su ve

Kanalizasyon İdaresi (İSKİ), özel bir şirket olan MCC Konsorsiyumu ve Savunma Bakanlığının kazadan sorumlu olduğunu değerlendirmesine rağmen ulusal mahkemeler, kazanın geri manevra yaparken gerekli güvenlik önlemlerini almayan sürücünün ihmalkârlığından kaynaklandığını sabit bulmuştur. Mahkemeler, inşaat ve kaza arasında hiçbir bağlantı tespit etmemiştir. Mahkemeler, kararlarını verirken, başvuranın beyanlarını dikkate almış fakat takdir yetkilerini kullanarak tazminat davasını reddetmişlerdir. Mahkeme özellikle, yerel makamlara, hangi delilin soruşturmayla ilgili olduğuna karar verirken takdir yetkisi tanımak gerektiğine ilişkin kendi yerleşik içtihadı ışığında bu durumun makul olmadığı yönünde eleştiride bulunamaz (bk. yukarıda anılan *Nicolae Virgiliu Tănase*, § 183).

35. Mahkeme, ceza ve hukuk yargılamalarının genel değerlendirmesini göz önünde bulundurarak, somut davada uygulandığı şekliyle yasal sistemin, başvuranın davasını yeterince ele almadığının söylenemeyeceği sonucuna varmaktadır.

36. Dolayısıyla başvuru, açıkça dayanaktan yoksun olması nedeniyle bir bütün olarak kabul edilemezdir ve Sözleşme'nin 35 §§ 3 ve 4. maddesi uyarınca reddedilmesi gerekmektedir.

Bu gerekçelerle, Mahkeme, oy birliğiyle,

Başvurunun kabul edilemez olduğuna *karar vermiştir*.

İşbu karar, İngilizce olarak tanzim edilmiş olup, 25 Haziran 2020 tarihinde yazılı olarak bildirilmiştir.

Hasan Bakırcı

Valeriu Grițco

Yazı İşleri Müdür Yardımcısı

Başkan